

Biskop Tor Singasaas

Visitass i Levanger, Okkenhaug og Ytterøy sokn, 5.-9. oktober 2016

Visitassforedrag 9. oktober 2016

Takk for gode dager. Møtene med menighetene i Levanger, Okkenhaug og Ytterøy har vært særdeles inspirerende.

Jeg har under alle visitassene innledet visitassforedraget med noen aktuelle betraktninger særlig knyttet til de åndelige utfordringer vi står ovenfor som menigheter i Den norske kirke. Alle innledningene har hatt forskjellig innhold, noe avhengig av tid og sted. Jeg har med hensikt løftet fram et mangfold av tema jeg tror har hatt mer eller mindre relevans for samtlige menigheter i bispedømmet. Så også for Levanger, Okkenhaug og Ytterøy menigheter.

Temaet jeg løfter fram er økumenikken, det felleskirkelige, som er så enestående og særegent for Levanger-menighetene.

Det gode økumeniske klima er helt spesielt her. Å søke fellesskap og enhet på tvers av kirkesamfunnene, er av de aller sterkeste kristne vitnesbyrd i vår tid hvor livet ofte er splittet og fragmentert. Da gjør det inntrykk at menighetene søker enhet og fellesskap etter århundrer med splittelser og uenighet og erklæringer om ekskommunikasjon.

Vi lever nå i det økumeniske hundreår. Da vi passerte årtusenskiftet ble det tydelig. Ikke minst som utfordring og erkjennelse for kristenheten i Europa.

Tiden for å markere uenighet og strid utad må være over. Kirkene har snart i 500 år levd som en dypt splittet kirke, i konstant diskusjon og ekskludering av hverandre. Derfor er 500 – årsjubileet for reformasjonen i 2017 tiltenkt økumenisk profilering nettopp for å understreke at 500 års stridigheter nå må ha sin ende. Den evangelisk lutherske kirke vil vektlegge sitt eget særpreg, men vil og åpne opp for, og anerkjenne det mangfold av trosuttrykk som våre «søsterkirker» bidrar med i det store økumeniske fellesskap.

På slutten av forrige århundre med opprettelsen av Kirkenes Verdensråd (KV) i 1948, få år etter en fullstendig ødeleggende verdenskrig hvor kirkene var involvert, begynte en ny erkjennelse å vokse fram om at en måtte arbeide for kirkens enhet.

Den katolske kirke ble imidlertid ikke medlem av KV. Men med «Det andre Vatikankonsil» i begynnelsen og midten av 1960-årene, vokste det og fram en indre økumenisk erkjennelse i Den katolske kirke. De kirkesamfunn som ble et resultat av splittelsene på 1500-tallet, ble sett på som kristne søsken. Den katolske kirke opplever seg i sterkere og sterkere grad utfordret til å ha fellesskap med de andre kirkesamfunnene som er vokst fram etter reformasjonen.

I det sekulariserte Europa med stigende avkristning, og i møtet med andre religioner gjennom innvandring av mennesker fra andre kontinenter, ser vi at vi kristne på tvers av kirkesamfunn må finne sammen om det sentrale i den kristne tro; Jesus Kristus, død og oppstanden til nytt liv. Han inviterer til fellesskap med seg. Jesus Kristus er kirkens sentrum.

Inn i det nye årtusen utfordres kristenheten til felles vitnesbyrd om Jesus Kristus.

Det vil være riktig, som jeg antydde innledningsvis, å innlede visitasen i Levanger med tanker om de felleskirkelige utfordringer i det økumeniske hundreår vi alt er inne i. For nettopp menighetene i Levanger, menigheter i alle kirkesamfunn og fellesskap, viser at de har sett denne utfordringen, og har tatt den. En viktig markering av dette fellesskapet skjedde under den store økumeniske jubileumsgudstjenesten på torget for Levanger bys 1000 årsjubileum i september 2011.

Levanger kristne råd spiller en viktig rolle i det økumeniske fellesskapet i Levanger. Og det gjør inntrykk at det er pater Dominic Nguyen Van Thanh i St. Torfinn katolske menighet som for tiden er leder i rådet. Det er meget håpefullt, og sier mye om det økumeniske klima i Levanger.

I vårt møte med rådet fikk vi erfare den store bredden i sammensetningen av rådet med representanter fra alle kirkesamfunn og fellesskap, fra den karismatiske bevegelse til den katolske kirke.

«Forsonet mangfold» har vært et viktig begrep for det økumeniske arbeid i Levanger. En erkjenner og anerkjenner at vi er forskjellige. Vi kommer fra ulike tradisjoner som vektlegger ulike perspektiver ved den kristne tro og bekjennelse. «Jesu yppersteprestelige bønn» i Joh. 17 er en inderlig bønn fra Jesus Kristus til Gud om at vi må bevare enheten i ham, Joh. 17, 21 – 23; *«Må de alle være ett, slik du, Far, er i meg og jeg i deg. Slik skal også de være i oss, for at verden skal tro at du har sendt meg. Den herligheten du har gitt meg, har jeg gitt dem, for at de skal være ett: jeg i dem og du i meg, så de helt og fullt kan være ett. Da skal verden skjønne at du har sendt meg, og at du elsker dem slik du har elsket meg.»*

Her ligger den sterke begrunnelsen for enhet; vi er alle ett i Jesus Kristus. Han samler alt i seg. Og vi skal være ett fordi det er et sterkt vitnesbyrd i verden. Se hvordan de elsker hverandre ble det sagt om de første kristne, - før splittelsene. Vi lider under splittelsen. Vi må stå i forsoningens tjeneste når det gjelder en splittet kristenhet, slik Paulus uttrykker det i 2. Kor. 5, 16 – 21. Derfor er begrepet «forsonet mangfold» så meningsfullt. En erkjenner og anerkjenner mangfoldet. Men det er båret av Herrens oppdrag om å løfte forsoningens kraft inn i alt samliv, - med bakgrunn i at Kristus med sin lidelse og død har forsonet alt ødelagt liv. Han inviterer til fellesskap med seg, - han som er hele tilværelsens sentrum og mål. Vi er ett i ham.

Møtet med Bønnesenteret ble en opplevelse for meg. Fellesbønnen i Bønnetårnet med de forskjellige bønnetradisjonene tilstede, ble en sterk manifestasjon av viljen til å være sammen i bønn til Gud som kristenhet på Levanger. Jeg fikk et troverdig inntrykk av dyp respekt for hverandre, og et ønske om å finne sammen for å nå ut med evangeliet til mennesker i dag. Det gjorde et særlig inntrykk å høre at de så på Den norske kirkes oppgave som særdeles viktig og krevende, for den skal betjene et så stort antall kirkemedlemmer med Ord og sakrament. Den norske kirke ble omsluttet i bønn for sitt store oppdrag med evangeliet i vårt land.

Vi fikk også et varmt og vennlig møte med brødrene Joël, Arnaud og Bruno på Munkeby Mariakloster. Klosteret betyr svært mye for lokalsamfunnet. Det ligger en egen kraft i det kontinuerlige bønnefellesskapet som leves ut i klosteret hvor vi vet at de ber for enkeltmennesker, lokalsamfunn, land og folk og universell kristenhet.

Det er avslutningsvis viktig å takke sokneprest Kjartan Bergslid for en betydelig brobyggerrolle i det økumeniske arbeidet på Levanger. Han betyr svært mye i det å skape tillit og forståelse på tvers av kirke- og fellesskapsgrenser.

1 Rapporter

Til visitasen er det utarbeidet oversiktlige og informative rapporter.

Det er utarbeidet gode rapporter fra hver av de tre menighetsrådene; ved sokneprest Kjartan Bergslid for Levanger menighetsråd og ved sokneprest Rune Prestrud Mahlum for Okkenhaug menighetsråd og Ytterøy menighetsråd.

Sør-Innherad kirkelige fellesråd har levert «Rapport om kirker og kirkegårder» ved kirkeverge Gunnar Winter, vedlagt er «Regnskapsrapport» og «Årsmelding for Sør-Innherad kirkelige fellesråd» fra 2015.

Prost Nils Åge Aune har holdt kontorvisitas. Rapport er vedlagt.

Disse rapportene har vært utgangspunkt for arbeidet under visitasen. Rapportene er en del av visitasprotokollen, og slik utgjør de et grunnlag for oppfølging etter visitasen.

2 Møte med ansatte

Etter morgengudstjeneste i vakre Bamberg arbeidskirke, hadde vi et møte med ansatte i de tre menighetene.

Menighetene i Levanger, Okkenhaug og Ytterøy har en god og kompetent stab som trives sammen og preges av stor arbeidsglede, raushet, åpenhet og vilje til samarbeid både med hverandre og samfunnet for øvrig.

De ansatte er menighetenes viktigste ressurs. Gode relasjoner er bygget opp gjennom mange år. Prester, kirkeverge, kontormedarbeidere, kirkemusikere, diakonimedarbeider, menighetspedagog og kirketjenere gir bidrag til at kirka har godt omdømme i menighetene.

Staben for menighetene i Levanger, Okkenhaug og Ytterøy menigheter er en del av den store staben i Sør-Innherad prosti som har ulike samarbeidsformer som **områdemøter og linjemøter**. Slike møter er viktige for god kommunikasjon, gjensidig informasjon og gjennomsluktighet. Det vurderes nå hvor hyppig det er tjenlig å samles.

- *Alle tilsatte skal ha en årlig medarbeidersamtale med sin daglige leder.*

3 Møte med menighetsråd og fellesråd

3.1 Menighetsrådene

Det er viktig å uttrykke en stor takk for det enkelte rådsmedlems engasjement for menigheten i sitt lokalsamfunn, - for stor innsats og trofasthet. Noen har sin første periode i menighetsrådet, mens andre har sittet en årrekke.

Rapportene fra de tre menighetene var utgangspunkt for møtet med menighetsrådene. Rapportene dokumenterer et allsidig arbeid og tegner et godt bilde av situasjonen i dag. Rådene har satt opp visjoner, ønsker og strategier for arbeidet. Slik vil rapportene være viktige arbeidsredskap for menighetsrådene og et nyttig utgangspunkt for rådernes videre arbeid.

En vil i underpunktene komme tilbake til detaljer i drøftingene med menighetsrådene.

3.2 Sør- Innherred Kirkelige Fellesråd

I møtet med fellesrådet registrerer vi med stor tilfredshet den store profesjonaliteten som preger fellesrådet. Det er gjort et imponerende arbeid med å sanere et krevende underskudd og omstrukturere organisasjonen til et felleråd som omfatter hele Sør-Innherad prosti. Her er det tatt gode grep, og gjort et arbeid som faktisk kan vise en vei i møte med de store organisatoriske utfordringer som hele Den norske kirke nå står overfor.

1000-årsjubileet 2030

- *Fellesrådet anmodes om å drøfte de utfordringer og muligheter som Stiklestad representerer som kirkested/kirkelig administrasjonssenter for hele Innherred.*

Ikke minst vil det være ønskelig at Sør-Innherad kirkelige fellesråd drøfter den viktige strategiske rolle en lokalkirke vil ha fram mot 1000-årsjubileet i 2030. Dette medfører at Fellesrådet har grunn til å tenke «stort» om sin rolle og nærvær under jubileet i 2030. Spørsmål omkring fremtidig lokalisering av hele/ eventuelt deler av prostiadministrasjonen på Stiklestad, vil høre med i disse drøftingene.

4 Gudstjenesteliv

Den norske kirke opplever gjennomgående en nedgang i antall dåp og deltakelse på gudstjenester. Menighetene i Sør-Innherad prosti arbeider for å snu denne trenden. Økt tilgjengelighet og imøtekommenhet er viktige stikkord. Levanger menighet har i sin strategiplan blant annet et punkt: «Levanger menighet skal arrangere dåpsgudstjenester, der det blir lagt spesielt til rette for dåpsfeiring.»

Både menighetsrådslederne fra Okkenhaug og Ytterøy nevnte gudstjenestereformen som nyskapende for gudstjenestelivet. Okkenhaug menighet har tre gudstjenestegrupper med ulike tjenesteoppgaver i gudstjenesten. Ytterøy har vært prøvemenighet, noe som opplevdes utfordrende. En har «prøvet og feilet», noe som har gitt en bedre gudstjeneste som berører flere. En tenker kvalitet i alle ledd når en planlegger og gjennomfører en gudstjeneste.

Levanger menighet, ved sin leder Arne Okkenhaug, presenterte fire verdier en arbeider ut fra; Raushet, Mot, Fellesskap og Berørt. Dette opplever vi som en kreativ og stimulerende tilnærming til gudstjenestens kvalitet.

Kirkekaffen etter gudstjenesten vektlegges. Det er et betydelig diakonalt tiltak. Her møtes vi ut fra våre grunnleggende behov som mennesker; å se andre, - og selv bli sett. Kirkekaffen er kanskje vårt viktigste arbeidsredskap knyttet opp til gudstjenesten. Kirkekaffen kan være grunnen til at en går til gudstjeneste. For en vet at en her vil møte venner, naboer, kjente og kanskje ukjente. Mennesker som betyr mye for en.

Det er faktisk blitt holdt fram som noe av det mest nyskapende og viktige at menigheten tenker bevisst på hvordan en skal bygge opp omkring kirkekaffen som en av de viktigste fellesskapsamlingene i menigheten. Gudstjeneste og bordfellesskap hører nøye sammen. Opprinnelig startet en med bordfellesskap hvor alle slags mennesker, rike som fattige, delte på mat og drikke. En tok så av denne maten og drikken og innstiftet den hellige nattverd. Det hellige er alltid skjult i det alminnelige. Kristi kropp og blod i brød og vin, «Kristus, den aller helligste på jord, - i alminnelig brød og vin». Et stort og viktig fellesskapsmåltid. Vi kan tenke lignende om gudstjeneste og kirkekaffe. Nå deles ikke mat og drikke først og fremst for at de fattige skal få mat. Nå samles vi for å møte hverandre etter gudstjenesten for å vise den diakonale omsorg for hverandre. Dette er en god og bærekraftig kirkefaglig begrunnelse for hvor viktig kirkekaffen er.

En kirkekaffe krever mye frivillighet. Menighetsrådene anser i sine rapporter kirkekaffen som et viktig møtested. Takk til alle dere mange trofaste frivillige som legger ned et stort arbeid med kirkekaffen.

I møtet med menighetsrådene hadde vi en kort samtale om kvalitetskriterier for en gudstjeneste ut fra det den enkelte anser som viktig for seg. «Hva må en gudstjeneste ha av kvaliteter for at du selv jevnlig søker dit?»

- *Menighetsrådene anmodes om å ha en hoveddrøfting av gudstjenestelivet i menigheten minst en gang i året blant annet ved å innby fagpersonalet som kantor, prester, diakon og andre til drøftingen.*

5 Trosopplæring

Trosopplæringen fikk særlig oppmerksomhet under denne visitasen.

Vi hadde en pilegrimsvandring fra Munkrøstad til Munkeby sammen med fire fjorårskonfirmanter. De fortalte om en firedagers vandring de hadde hatt som konfirmanter. Underveis ble de bedre kjent med seg selv, med Gud og med hverandre. Vi fikk være med på noen av tidebønnene de hadde. Det var fem tidebønner hver dag under pilegrimsvandringen.

Tirsdag ettermiddag og kveld var vi i Okkenhaug kirke. Der var det et yrende liv. Vi fikk oppleve en av «4 Go'e hverdager». I midtgangen var det biler og Brio-tog. Rett foran første benkerad var det dekket langbord og et forsyningsbord stod klart med elgryte og elghakk, salater og ris. Barnefamiliene hadde det godt! Etter en liten sangstund og «Katt og mus» på kirkebakken, bar det inn til bibelfortelling om skapelse og syndefall ved menighetspedagog Helga Mathea Pettersen Nøst. Deretter ble det produsert 24 flotte kunstverk, maling og collage av noe av alt det Gud har skapt. Til sist fikk ungene lyst velsignelsen over seg, og konkret fikk de et hav av ballonger øst over seg fra galleriet.

De tre menighetene har hatt trosopplæringsmidler siden 2006. De første to årene var forsøk. Menighetene prøvde ut tiltak for barn i alderen 6-8 år. Med menighetspedagog Helga Mathea Pettersen Nøst i spissen, ble tiltakene «3 Go'e» utviklet. Med «3 Go'e» menes samlinger der de tre store høytidene er tema. Hele storfamilien, barn, foreldre, besteforeldre og faddere, blir invitert til å gjøre og oppleve noe sammen. Dette skal gi impulser til feiring av høytidene hjemme. De lager julekrybbe, har påskevandring og hører pinsefortellingen. For «3 Go'e» mottok Levangermenighetene Trosopplæringsprisen i 2010. Gratulerer. Vi er stolte over hva dere har fått til.

Alle tre menighetene har godkjente trosopplæringsplaner. Planene arbeides det kontinuerlig med for at de skal bli bedre. Det er gledelig at det er tilbud til så å si alle årstrinn. I bymenigheten Levanger har det vært vanskeligere å få barn og unge til å delta på samværene enn det har vært i Okkenhaug og Ytterøy menigheter. I løpet av det siste året, ser det ut til å ha «løst» også i Levanger. Kontinuerlig, trofast arbeid, gjennom mange år, skaper tillit og godt omdømme. Trosopplæringsarbeidet fordrer også mange frivillige.

Under møtet med menighetsrådene ble det uttrykt en bekymring over liten bibelkunnskap blant barn og unge. Trosopplæring er derfor viktig. Fremst står å levendegjøre fortellingene fra Bibelen. Bispedømmet har utarbeidet ei liste over 10 bibelfortellinger som vi ønsker at alle barn og unge i Nidaros bispedømme, som et minstemål, skal bli kjent med. Menighetspedagog Helga arbeider med å sikre at disse tekstene kommer inn i trosopplæringsplanene til de tre menighetene.

Gaute Aurdal er nettopp ansatt som menighetsprest / ungdomsprest. Vi er takknemlig for at lokale krefter fra Levanger rekrutterte ham inn i stillingen. Gaute Aurdal har de aller beste faglige og

personlige forutsetninger til å gå inn i dette arbeidet, blant annet med trosopplæring for ungdom etter konfirmasjonsalderen.

- *Menighetsrådet utfordres til å ha trosopplæring som tema minst en gang i året.*

6 Diakoni

Alle menighetene har godkjente lokale diakoniplaner. Diakoniarbeider Rønnaug Torland Løvrød er i 50% stilling i tillegg til at Bamberg arbeidskirke lønner henne ytterligere 20%.

Menighetene har et godt organisert nærvær på sykehjemmene. Det foreligger en avtale med Levanger kommune om kirkelig tjeneste på Breidablikktunet en dag i uka, en god og forutsigbar ordning for alle parter.

Levanger menighet samarbeider med lokalmiljøet, for eksempel om Eldres dag sist lørdag på den nye ungdomsskolen, samt arbeider for å bygge opp kafé i Bamberg arbeidskirke. En ser etter muligheter til å møte flyktninger og asylsøkere. En har som målsetting å være et supplement til andre tilbud fra kommune og organisasjoner, ikke en konkurrent.

På Ytterøy besøkte vi Helsetunet. Vi deltok på andaktsstund med beboere både fra omsorgsboligene og sykehjemmet. Vi ble orientert om hvordan de arbeider med å ta vare på hele mennesket i aldringsfasen. Det fordrer bevissthet og nærvær av de ansatte. Tankevekkende og lærerikt.

- *Menighetsrådet utfordres til å ha diakoni som tema minst en gang i året.*

6.1 Frivillighet

Det er et betydelig antall frivillige i menighetene som gjør en stor innsats. Mange finner det meningsfullt å delta i menighetenes arbeid på denne måten. Det er en tjeneste som gir mye av ekte medmenneskelighet inspirert av Jesus Kristus og hans møte med det enkelte menneske.

Frivillighet har stor oppmerksomhet i alle tre menighetene. Det er et kontinuerlig ønske om flere frivillige. Hovedhensikten med frivillighet er ikke å avlaste de tilsatte, eller et redskap for å skape flere aktiviteter. Frivillighet har en egenverdi! Du blir et rikere menneske av å gi av deg selv til et annet medmenneske. Du får dobbelt tilbake! Det er ved å være medmenneske vi finner oss selv.

- *Derfor er det viktig å drøfte temaet frivillighet jevnlig, både hvordan flere frivillige skal engasjeres, og hvordan man best tar vare på de frivillige medarbeiderne.*

Med stor glede var vi vitne til at Nidarosen ble delt ut til Øivind Berg. Det frivillige arbeidet han har gjort, har hatt stor betydning for mange. Det gjelder særlig på det musikalske området.

6.2 Møte med innvandrere

På Leira mottak møtte ledere med høy faglig kompetanse og stort engasjement for innvandrerne. Mottaket er plassert i gangavstand til sentrum. Det bygges nå ut slik at flere enslige mindreårige skal få plass.

På Ytterøy, der dagsprogrammet var engasjert ledet av menighetsrådsleder Trygve Forberg, fikk vi blant annet møte litauere som arbeider eller har arbeidet på «Ytterøy kylling». Litauere utgjør nær en fjerdedel av befolkningen på øya. Det merkes særlig i skole og barnehage. De fleste fra Litauen kommer som familier. Det at de har barn med seg, gjør det også lettere for de voksne å bli integrert. De fleste er katolikker eller baptister, men de finner seg godt til rette i Ytterøy kirke. Det er

samarbeid med pater Dominic i St. Torfinn menighet om konfirmasjon. I Ytterøy kirke er nådehilsenen både på norsk og litauisk, en god bekreftelse på ønsket om inkludering i menighet og lokalsamfunn.

6.3 Bordfelleskap under visitasen

Mye kjærlighet ligger «gjemt i mat». Innherred har mange gode mattradisjoner! Her er kortreist, lokal mat. Det har vært lunsjservering, vakker og velsmakende, - på Munkeby herberge, - Sæter gård og Kafé Rampa på Ytterøy. Vi møtte engasjerte, gjestfrie og dyktige ledere.

Onsdag fikk vi middag i Okkenhaug kirke. Torsdag var vi på «Kafé verden» på Dampskipsbrygga i Levanger. Her var det et mylder av liv med mennesker i ulike aldre, i ulike livssituasjoner fra ulike verdensdeler. Slik er det hver torsdag! Alt stødig organisert av Frivilligsentralens leder Åse Saltvik.

7 Kirkemusikk

Menighetene har dyktige kirkemusikere som trekker inn lokale krefter til gudstjenester og konserter. I Okkenhaug har dette vokst til en kulturuke og på Ytterøya har de hatt prosjektkor. Uten innsats fra organist Gudlaug Reinaas sammen med frivillige krefter og hadde dette ikke blitt virkelighet.

Folketonegudstjenesten i Okkenhaug kirke, der prest og konfirmanter, Levanger spelemannslag og bygdakoret deltok, var en flott opplevelse. Både sorg og glede får utløp i vakker musikk.

Levanger kirke er utviklet til en betydelig kulturkirke. Et fyldig og mangfoldig program der kantor Erling Neergård har hovedansvaret. Her er lunsjkonserter og orgelandakter, samt en rekke andre små og store konserter og arrangement. Det er inspirerende det som her blir skapt.

Vi fikk delta på «Engler daler ned i skjul», en nyskrevet multimediaforestilling i bilder, musikk og fortelling, der kantor Erling Neergård og menighetspedagog Helga Mathea Pettersen Nøst viste stor faglig dyktighet. 6. trinn fra Frol, Halsan, Nesheim og Vårtun skoler var invitert og de fikk høre englefortellinger fra Bibelen, blant annet kallelsen av profeten Jesaia, og om Jesu fødsel. Dette var imponerende framføring som berørte oss sterkt. Flere burde få opplevd dette.

- *A: Menighetsrådet utfordres til å ha kirkemusikk som tema minst en gang i året.*
- *B: Levanger menighetsråd utfordres til å drøfte med utgangspunkt i erfaring fra kulturkirken hvordan Levanger kirke kan utvikles videre som en «bykirke» for gudstjenesteliv og diakoni. Levanger kirke har en unik sentral beliggenhet i Levanger by med mange muligheter.*

8 Samarbeid kirke og barnehage / skole

8.1 Barnehage

I rapportene leser vi at samarbeidet med barnehagene er godt. I Levanger kirke kommer barna til julevandring, noen færre til påskevandring.

8.2 Skole

Samarbeidet med skolen skjer stort sett sporadisk, og avhenger av at enkelte KRLE-lærere tar kontakt.

I løpet av bispevisitasen var det lagt opp til flere møter med elever og lærere.

Møter med skolene i Levanger

Etter at 6. trinnselevene hadde fått oppleve «Engler daler ned i skjul», fikk de stille spørsmål til biskopen. Her kom naturlig nok spørsmålet om biskopen hadde sett engler. Og om han trodde på julenissen, og hva med påskeharen? For øvrig er 6. trinnselever også opptatt av hvorfor det er krig i verden, hvor Gud kommer fra og om det er viktig å lære om religioner.

På den flotte nye Levanger ungdomsskole ble vi tatt imot av vennlige lærere med rektor Bjørg Tørresdal i spissen. Vi møtte elevene på 8. trinn som hadde valgt faget «Innsats for andre», i tillegg til to elever fra 9. trinn som hadde hatt samme fag i fjor. Elevene gjør en frivillig innsats på sykehjem, i barnehager eller på «Kafé verden». På sykehjemmet hadde noen av jentene organisert «neglespa» for de eldre og i barnehagene er ungdommene populære lekekamerater. Andre hadde organisert opplæring i bruk av nettbrett og smarttelefoner for eldre. Det var flott å høre argumentasjonen for at de hadde valgt faget: «Jeg liker å se andre smile» og «Jeg liker å hjelpe andre folk». Dette er ungdom som virkelig har sans for det frivillige arbeidet! Og som opplever at en blir et rikere menneske av å gjøre noe for andre.

Etter at faget var presentert, fikk ungdommene mulighet til å stille biskopen spørsmål, blant annet et nærgående: «Har du gjort noen innsats for andre?»

Skolegudstjeneste på Ytterøy

På Ytterøy bygdatun var det rigget til skolegudstjeneste som var åpen også for alle øyas beboere. Tema var «håp» eller «viltis» på litauisk. Elevene hadde laget tegninger til altertavle. Det var innslag av elevene; drama og korsang. En flott skolegudstjeneste ledet av sokneprest Rune Prestrud Mahlum; et godt forberedelsesarbeid i samarbeid med elever og lærere. Også her var det mulighet for elever å stille spørsmål til biskopen.

Som avslutning på skolegudstjenesten var det fredagskaffe, kirkekaffe for alle. Et godt fellesskapsarrangement og møtepunkt for alle på øya.

8.3 Møte med lærere

Lærerne Ragnar Skrede og Kari Aunan innledet til samtale på Levanger ungdomsskole. Tema var «Skolen i møte med det livssyns åpne samfunn». Levanger ungdomsskole er mottaksskole og har elever fra nærmere 20 ulike land. Her er et mangfold av religioner og livssyn. Elevene hevder selv at etnisk og religiøs tilhørighet har liten betydning for dem, og at skolen som institusjon ikke diskriminerer i forhold til etnisk og religiøs tilhørighet.

Rektor Bjørg Tørresdal sa at det å få reist spørsmålet omkring skolens plass i det livssyns åpne samfunn hadde åpnet for dypere og større refleksjon. Frykten for å gjøre noe galt har ofte ført til at skolen ikke har gjort noe i det hele tatt. Hun mente at skolen heller bør spørre: «Hva kan vi gjøre som er rett?»

- *Menighetene utfordres til å ta kontakt med skolene for å få laget en skole/kirke- plan basert på lov og regelverk både for skole og kirke, som vil bli forutsigbar og varig.*

9 Folkemøtet om Okkenhaug

Vi vil berømme Okkenhaug menighetsråds initiativ til å arrangere et folkemøte om Okkenhaugs framtid.

Menighetsrådet, ved leder Sigrid Hojem, viser her en våkenhet og god kontakt med det som rører seg i lokalsamfunnet. Dette er forbilledlig og til etterfølgelse for andre menighetsråd.

10 Møte kommunens ledelse

I rapporten fra kirkelig fellesråd går det fram at Levanger kommune ønsker forpliktende og forutsigbare avtaler med kirken. Levanger kommune møtte med ordfører, rådmann og kommunalsjefene for helse og oppvekst. En drøftet kirkens/prestens faglige kompetanse i kommunens kriseteam. Kommunen ga uttrykk for at denne kompetansen var viktig og nødvendig for kriseteamet.

Etter år med krevende økonomi og økonomistyring i Sør-Innherad prostistyre (Kirkelig fellesråd), er dette rettet opp. Budsjettmøter mellom kommune og fellesråd er etablert. Fellesrådet har bedre økonomi både til ansatte og drift.

Ordfører Robert Svarva reiste spørsmålet om bruk av kirkerom på generelt grunnlag.

Vi har som majoritetskirke et ansvar for å gi husrom til minoritetene av kristne, eksempelvis eritreerne som låner Levanger kirke til sine gudstjenester. Det ble påpekt at kapellet, som fungerer som et livssynsnytralt seremonirom, er lite, i tillegg til at toalettforholdene ikke er tilfredsstillende. Det er påkrevet med ytre vedlikehold.

Det foreligger plan for utbedring av Levanger kirke. Kirker og kirkegårder for øvrig er i god stand.

Ordføreren løftet også fram forberedelsene til feiringa av 1000-årsjubileet i 2030 på Stiklestad. Han var opptatt av at utviklingen av pilegrimsleia ikke er helt i mål. Dette er drøftinger som fortsatt vil pågå.

I samband med at Den norske kirke fra og med 1. januar 2017 ikke lenger er «statskirke», er det viktig å poengtere at kirka fortsatt er en «kommunekirke». Relasjonen til kommunen berøres ikke av de omstillingene vi nå er inne i.

Takk

Takk til alle ansatte og frivillige for trofast arbeid og stort engasjement.

Vi har møtt et usedvanlig rikt og mangfoldig kirke- og menighetsliv som står i en særstilling i bispedømmet.

En særlig takk til sokneprest Kjartan Bergslid, sokneprest Rune Prestrud Mahlum og kirkeverge Gunnar Winther for det arbeidet de gjør for menighetene og for det arbeidet de står i. Gjennom disse lederne har vi i Levanger møtt en viktig våkenhet for strategisk og måltrettet arbeid i menighetene som er til å lære av for andre.

Takk til menighetsrådene. En spesiell takk går til de tre dyktige og profilerte lederne Arne Okkenhaug, Sigrid Hojem og Trygve Forberg. De utviser et godt og klokt lederskap og tar ansvar i sine menigheter.

Takk for stor gjestfrihet fra mange, mange!

Takk til prost Nils Åge Aune for godt medarbeiderskap og rådgiver Vigdis Aanderaa Aakre som har vært sekretær og ført protokollen.

Gud velsigne Levanger, Okkenhaug og Ytterøy menigheter!